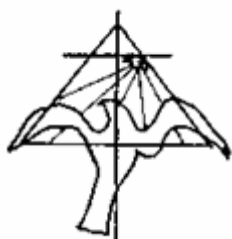

10
říjen
2004

Košířský farní list

Říjen

RŮŽENEC A VNITŘNÍ VÝCHOVA

Pravá mariánská zbožnost nesmí postrádat nejen obsah mystický, ale také výchovný. Má totiž ve spojení s Pannou Marií a podle jejího dokonalého příkladu prohlubovat a posilovat křesťanský styl života, ctnosti potřebné k následování Krista.

O to se budeme snažit pomocí podnětů, které zachycuje cyklus ohlášený již v minulém farním listu pod názvem "Katechismus křesťanské dokonalosti" a také těmito řádky v souvislosti s modlitbou posvátného růžence, kterou se snažíme intenzivněji prožívat v tomto měsíci.

Vlastní a konečné pokání čili změna mysli je: výchova vnitřního člověka, čili vnitřní obrat od zlého k dobrému.

Je to ovládnutí paměti, fantazie, rozumu a vůle. Zvykne-li si totiž člověk přijímat bez výběru jakékoliv vzpomínky a zabývat se jimi, neumí-li je odmítnout, pak je třeba, aby se naučil ovládat paměť, aby nepřijímala představy a myšlenky špatné, nýbrž, aby si pamatovala jen dobré. Je-li tedy člověk přísný na svou fantazii, pak jí nedovolí rozvíjet představy a tvořit si obrazy nedovolené nebo špatné. Pak zamítne např. představy, které ho dráždí ke hněvu, zlosti, pomstě, nestoudnosti, které ho ruší v modlitbě a v myšlence na povinnost. Takový člověk pak koná pokání čili očistu své fantazie.

A tento postup platí i vzhledem k rozumu a vůli, které je rovněž nutno vychovat tak, aby se zabývaly a myslely a chtěly jen dobré a zamítaly zlé, aby nepodléhaly náladám a citům a neuváženým hnutím, aby pevně se držely světla milosti.

Pokud by se tak jednalo o předměty zakázané Božím zákonem, je to povinnost. Pokud si člověk odříká dobrovolně věci dovolené, stává se toto úsilí sebevýchovou. A konáme-li to věrně a tato snaha pramení z lásky k Bohu, je to z naší strany oběť Bohu, ve které obětujeme své tělo a své smysly, svou duši a její síly zcela a dokonale vůli Boží.

A vrcholu dosahujeme, jestliže krotíme své tělo i svou duši tak, že se spojujeme s trpícím Spasitelem, že milujeme kříž z lásky k Tomu, který nás miloval až k smrti na kříži.

To vše je oblast **o č i s t y**.

Druhá oblast, totiž následování, je cesta **ct n o s t i**.

Na této cestě se snaží věrný křesťan, který již odstranil z velké části nejhorší zlozvyky, v sobě také pěstovat ctnosti. Nikoliv jen konat jednotlivé ctnostné skutky, nýbrž si navykáme dobré jednání, aby v nás zanechalo trvalé zvyky k dobrému. A tím se upevňujeme v milosti a vzdalujeme se od hříchu.

Nejvyšší oblast je, kdy člověk je Bohu věrný tak, že nade všechno touží se podobat Ježíši Kristu a to právě v tom, co je u Spasitele to nejhlavnější, totiž v jeho **utrpení, kříži a lásce**. Takový křesťan volí ze dvou stejně dobrých věcí tu, která je těžší, která vyžaduje více

trpělivosti a oběti. Je to vrchol sebezáporu a vrchol lásky. *"Vezmi svůj kříž a následuj mě!"* Tento sebezápor již není očišťováním, je již nejvyšším následováním kříže Pána, je nejčistší láskou k Bohu a k člověku.

A je vždy spojen s nejvyšší věností v modlitbě, která zde nabývá vyšších stupňů a není již obyčejně přemýšlivá a složená z jednotlivých úkonů rozumu, vůle a vznětů, nýbrž se zjednodušuje a je většinou modlitbou afektivní, vznětovou. V takové modlitbě duše už nemusí usilovně přemýšlet, ale opakuje s velikou silou a vnitřní chutí jen jeden a týž úkon lásky nebo lítosti nebo sebeobětování nebo díky apod.

Konečně modlitba na tomto stupni již bývá modlitbou klidu a pokoje, když už ani ony vzněty se neopakují, nýbrž kde beze slov duše vnímá Boží přítomnost a spočívá v jednom citu nebo v jednom jediném vědomí a prožívání této přítomnosti.

A obojí pak: tato modlitba, dosažitelná řádnou milostí a řádnou věností a tato nejvyšší sebeoběť jsou nejvyšším lidským životem, protože jsou Bohu a jeho životu nejpodobnější. Je to nejvyšší lidský život po vnitřní stránce.

Je-li pak tento vnitřní život zdravý, projevuje se nutně navenek a tvoří život vnější a pak i život společenský nebo veřejný. Lásky k Bohu - plně pochopená - se musí projevovat láskou k člověku, jinak není pravá. Svätý Jan ve svém 2. listě /3,16-18/ prohlašuje *"Z toho jsme poznali lásku Boží, že On položil svůj život za nás: také my máme svůj život položit za bratry. Jestliže má někdo majetek a vidí, že jeho bratr je v nouzi, ale zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstat láska Boží. Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, skutečně!"* a pokračuje dále: *"toto přikázání máme od Boha, aby ten, kdo miluje Boha, miloval též svého bratra."* / Jan 4,21/

Láska k člověku je úměrná lásce k Bohu. Je mírou a důkazem lásky k Bohu. Není dobrovolná, je podstatnou křesťanskou povinností. Určuje celý poměr křesťana ke každému člověku, jednotlivému i celku, k obci, národu, státu.

Zavazuje k laskavému smýšlení, jednání, pomoci, spolupráci k dobru. Tím vede křesťana k užitečnosti pro celek. Každý, kdo se snaží žít plným životem Kristovým, musí stále dbát, jak je jeho život plný účinné lásky k člověku.

Oběť smíru.

Ale i bolest má velké místo v lásce k Bohu a k bližnímu. Lásky Kristova nás nutí, abychom spojovali své bolesti s jeho utrpením, nebo dokonce si ukládali bolest i za jiné, abychom tak dokázali Bohu svou věnou lásku, nahrazující nevděk a nenávist lidských srdcí.

A to je veliké pole působnosti všech svatých duší, které žijí kajícím za jiné. A také pole působnosti všech nemocných, kterým je zde dán nesmírný úkol a práce na záchraně lidstva. Obrácení hříšníků, odvrácení zla od lidstva, záchrana tolika lidí pro Boha - se děje především utrpením, které trpící duše svatě snášejí a Bohu za lidstvo na smír obětují.

Teprve na základě těchto obětí se daří vnější práce hlasatelů víry. I když svět již s nemocným člověkem nepočítá a má pro něho nanejvýš útrpnost, Kristova Církev si nejvíce váží těch, kteří celým srdcem obětují své bolesti a nemoci Bohu v Kristu Ježíši ukřižovaném, a to na smír za nevděk lidí, za vyprošení obrácení nevěřících, na odvrácení zla, totiž hříchů od lidské společnosti.

Zde má zvláštní místo úcta k Panně Marii Sedmibolestné a úkony sebedarování v modlitbě bolestných tajemství posvátného růžence.

Naše modlitba nesmí postrádat souvislost se životem. Hledejme tedy spojení modlitby posvátného růžence s naší vnitřní sebevýchovou. Vyprošujme si od naší přímluvkyně, ochránkyně a pomocnice zprostředkování těch Božích milostí, které nás promění k větší podobě s Kristem.

P. Lohelius.

Liturgický kalendář

Říjen 2004

1. pátek	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve První pátek v měsíci
2. sobota	Památka svatých andělů strážných
3. neděle	27. neděle v mezidobí
4. pondělí	Památka sv. Františka z Assisi
7. čtvrtek	Památka Panny Marie Růžencové
10. neděle	28. neděle v mezidobí
15. pátek	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16. sobota	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE JANA PAVLA II.
17. neděle	29. neděle v mezidobí
18. pondělí	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
24. neděle	30. neděle v mezidobí DEN MODLITEB ZA MISIE
28. čtvrtek	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
31. neděle	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSV. TROJICE

Kostel Největější Trojice: empírová stavba s věží, zbudovaná v letech 1831 - 1837 na místě starší barokní kaple. Kostel stojí na Malostranském hřbitově.

Oznámení

- **Biblická katecheze pro dospělé a společenství mládeže** bude v sobotu **9. a 23. října** po mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **Promítání videofilmu** bude v sobotu **16. října** po mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **V sobotu 16.10.2004 se uskuteční podzimní výlet mládeže do Kutné Hory a na hrad Štamberk.** Jede se auty v 8,00 hod. od kostela sv. Jana Nepomuckého. Zájemci ať se hlásí u Pavla Křížovského.
- **Tradiční podzimní generální úklid kostela sv. Jana a jeho okolí se koná v sobotu 30. října od 8.30 hod.** Nebude chybět hodnotný kulturní program a chuťové požitky. Srdečně lákáme všechny pracovitě farníky.
- **Slavnost Posvěcení kostela Nejsv. Trojice v neděli 31. října bude spojena se slavením eucharistie v 11,00 hod. a s malým pohoštěním na dvoře mezi kostelem a domečkem hned po skončení bohoslužby.**

Katechetický cyklus

Teorie:

J.A. Hardon, T.J. – VÍRA

Prolog

1. *Proč nás Bůh stvořil?*

Bůh nás stvořil, abychom jej poznávali a milovali celým svým srdcem, a tak dospěli k účasti na Jeho vlastní blaženosti pro celou věčnost. (1)

2. *Jak dospíváme k poznání a milování Boha?*

K poznání a milování Boha dospíváme svobodnou odpovědí na volání Jeho božského Syna, Ježíše Krista, prostřednictvím apoštolů, které poslal hlásat evangelium všem národům. (1-2)

3. *Máme mít k dispozici evangelium pro ostatní?*

Ano, máme povinnost mít k dispozici poklad evangelia, který jsme přijali od apoštolů a jejich věrných nástupců během staletí. (3)

4. *Jak předáváme evangelium?*

Konáme tak hlásáním naší víry, životem podle ní s ostatními věřícími a jejím slavením ve svátostech a v modlitbě. (4).

5. *Co je to katecheze?*

Je to snaha církve získávat další učedníky a pomáhat lidem věřit v Ježíše Krista, a tak budovat Jeho mystické tělo, kterým je církev, kterou založil. (5)

6. *Jak je katecheze formou výchovy?*

Katecheze je výchova dětí, mládeže a dospělých v křesťanském učení. Katechetické zásady jsou předávány soustavným způsobem k plynulému zdokonalování věřících do plnosti křesťanského života. (5-6)

7. *Jaká jsou význačná období katechetických dějin?*

Jsou to období, kdy církev pocítovala zvláštní potřebu obnovy a reformace. Taková byla doba církevních Otců jako sv. Cyril Jeruzalémský, Jan Zlatoustý, Ambrož a Augustin. Takové bylo také šestnácté století, když byl po tridentském koncilu zveřejněn Římský katechismus. Taková je i doba po II. vatikánském koncilu. (7-10)

8. *Jaký je záměr Katechismu katolické církve?*

Jeho účelem je předložit uspořádaný a souhrnný výklad podstatných a základních složek katolického učení, jak o víře, tak o morálce. Tato nauka je uvedena ve světle II. vatikánského koncilu a celé církevní tradice. Jejímí hlavními zdroji je Písmo svaté, církevní Otcové, liturgie a magisterium neboli učitelský úřad církve. (11-12)

9. *Jaká je základní struktura Katechismu?*

Jeho základní struktura je inspirována velkými katechismy katolické tradice. Jsou to následující čtyři pilíře: křesťanské vyznání víry neboli kredo, svátosti víry, život podle víry neboli přikázání a modlitba věřícího, modlitba Páně.

10. *Jaký je zvláštní důraz Katechismu?*

Vysvětlení katolické nauky pro hlubší porozumění obsahu naší víry, její zakořeňování v našem křesťanském životě a účinnější svědectví naší víry vůči ostatním. (23).

11. *Jak má být Katechismus přizpůsoben různým lidem?*

Katechismus má být přizpůsoben zvláště náboženské zralosti duševní úrovni těch, kteří mají být vyučováni. (24)

12. *Jaký je základní princip pro vyučování Katechismu?*

Je to božská láska, která nikdy nebude mít konce. Vše, co věříme a vše, v co doufáme je založeno na skutečnosti, že Bůh je nekonečná láska, která z lásky k nám přijala vtělení. Máme prožít svůj život zde na zemi tak, že sami dáme Bohu svou lásku nazpět. (25)

*Poznámka: Číslo v závorce odkazují na stejně označené statě velkého Katechismu katolické církve, Zvon. Praha 1995.
Originální text: John A. Hardon, S.J.: The Faith, Charis. Servant Publications Ann Arbor, Michigan 1995.*

Praxe:

Dr. Ant. Wallenstein OFM: **KATECHISMUS KŘESŤANSKÉ DOKONALOSTI**,
edice PETRINUM v Českých Budějovicích 1947.

Úvod:

1. Jak máme přijímat duchovní poučení?

1. jako nauku, která přichází od Boha:
2. jako napomenutí, která nás vedou k pravému štěstí.

Tak máme smýšlet o duchovních věcech při každém povzbuzování, jako např. při promluvách, při duchovní četbě, zvláště však máme takto smýšlet o vyučování, které nám poskytují duchovní představení, ať už přímo nebo prostřednictvím jiných. Na ně se vztahuje Kristovo slovo: "Kdo vás slyší, mne slyší, a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá." (Lk 10,16)

2. Co potřebujeme, abychom měli užitek z duchovního poučení?

1. předem prosit o osvětlení,
2. pokorně a ochotně přijímat, co se nám podává,
3. pozorně a dobře o tom uvažovat,
4. snažit se to provádět v praktickém životě.

P.L.

Pohledy do minulosti košířské farnosti Na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let

V tomto období byla prováděna úprava presbytáře v kostele sv. Jana Nep. Plány vypracoval architekt kostela Jaroslav Čermák. Při tom se provedly ještě další stavební práce. (*Je třeba si uvědomit, že kostel sv. Jana Nep. vlastně dodnes není úplně dokončen.*) V r. 1977 byla postavena provizorní stěna a provizorní oltář. Mramorová deska oltáře byla vyjmuta a upravena. V presbytáři byla provedena nová mramorová dlažba a pořízen nový nábytek. Zároveň byla vymalována sakristie, kaple, schodiště a obě předsíně.

Na 1. neděli adventní r. 1978 se začalo sloužit u nového oltáře, i když ještě ambon nebyl dodán. "Je nutno konstatovat spokojenost lidí s novou úpravou presbytáře."

R. 1983 byl zasklen světlík, pořízeno dubové schodiště na kazatelnu a obložení stropu nad kůrem modřínem. V dalším roce byla položena nová dlažba v kostele, vybetonován vnější chodník a pořízena nová vrata a branka. V r. 1985 pak ještě vrata do Píseckého ulice, obložení kazatelny a empory.

R. 1984 byla vydána negativní zpráva o elektroinstalaci. (*Ta byla aktuální vlastně dvacet let až do letošního roku. Jen v r. 1994 byl pořízen nový rozvaděč. Ted' je instalace zrekonstruována a elektronicky zdokumentována. Věříme tedy, že bude sloužit mnoho dalších let.*)

V r. 1978 se připomíná jmenování kardinála Františka Tomáška pražským arcibiskupem. V srpnu toho roku zemřel papež Pavel VI. Dne 26. srpna byl zvolen papež Jan Pavel I., ten pak zemřel 28. září. Dne 16. října byl zvolen papežem současný sv. Otec Jan Pavel II.

Od téhož roku vypomáhal v Košířích do r. 1982 P. Karel Jeroným Wenzel OSB.

Správce farnosti P. Verner byl r. 1979 zproštěn vikářství na vlastní žádost. Knihovnická práce ho časově velmi zatěžovala. Tuto jeho činnost ohodnotil v r. 1981 P. Jan Vývoda, salesián, který myl okna na Václavském náměstí: "Tys nám kněžím vybudoval stavovskou kněžskou knihovnu, já Ti ušiji mešní roucha." A tak mají košířské kostely jednoduchá, ale elegantní mešní roucha jen za cenu materiálu.

Dlouholetá kostelnice u sv. Jana Nep. paní Anna Roubalová byla od r. 1978 trvale nemocná a zemřela ve věku 94 let v r. 1984. Pak vypomáhal p. Kořínek. Také kostelnice u Nejsv. Trojice paní Marie Němečková ukončila svou službu v r. 1984. Potom se o práci dělili dobrovolní kostelníci. V r. 1983 zemřel varhaník u sv. Jana Nep. JUDr. Václav Hampejz.

Podle košířské farní kroniky.

M.P.

Svěcení klášterního kostela v Novém Dvoře 2. září 2004

Kdo jsou trapisté ? Trapisté, jeden z nejpřísnějších mnišských řádů, přísluší k řeholní rodině, která následuje Krista podle řehole sv. Benedikta. Tato řehole pochází z 6. století. Název trapisté pochází z názvu reformního hnutí, které začalo v 17. století ve francouzském klášteře La Trappe v Normandii (departement Orne, asi 100 km jižně od Le Havru).

Trapistická reforma navazuje na velké reformní hnutí v benediktinském řádu ve 12. století, které vzniklo také ve Francii, v klášteře Cîteaux u Dijonu. Kláštery, které se držely této reformy, se nazývají cisterciácké, podle latinského Cistercium, což je překlad názvu Cîteaux. Trapisté patří do mnišské rodiny cisterciáckých řádů.

Oficiální název trapistů je Ordo Cisterciensium Strictior Observantiae, zkratka O.C.S.O. – Cistercký řád přísnějšího zachování řehole, někdy též Ordo Cisterciensium Reformatorem, O.C.R. V současné době je na světě asi 100 mužských a 70 ženských klášterů. Z nich více než polovina v Evropě. Řádový hábit je bílý s černým škapulířem a bílým pláštěm.

Trapisté u nás. Po francouzské revoluci, r. 1798 přesídlila necelá stovka trapistů z Francie (mužů i žen) na zámek Buštěhrad. Pokus o jejich trvalé usazení v Čechách se v době po zrušení klášterů kontemplativních řádů Josefem II. nepodařil a trapisté r. 1799 odešli z Čech na dvě stě let.

Trapisté v Novém Dvoře. V r. 1991 přišla skupina zájemců z Čech o trapistickou řeholi do francouzského kláštera Sept-Fons (v departementu Allier na horní Loiře) s žádostí o založení kláštera trapistů v Čechách. Byli přijati s tím, že budou v tomto klášteře formováni, aby mohli v Čechách klášter založit sami.

V r. 1992 převzali první čeští novicové hábit v klášteře Sept-Fons. V r. 1999 byla skupina již dost silná na to, aby připravila založení nového klášteře. Plzeňský biskup Radkovský je pozval do své diecéze.

V lednu 1999 byl zvolen Nový Dvůr jako místo budoucího klášteře. Nový dvůr byl zemědělský dvůr tepelského klášteře, který měl barokní obytnou rezidenci (snad z dílny K.I. Dienzenhofera). V r. 1999 byl ovšem z valné části v ruinách. V červnu 1999 se projektu nového klášteře ujal architekt John Pawson. Vyřizování majetkových formalit trvalo asi rok a stavba byla zahájena v červnu 2000. Podle projektu bylo západní barokní křídlo restaurováno, ostatní tři křídla, včetně kostela, přetvořena v moderním, ale velmi jednoduchém slohu tak, aby sloužila potřebám mnišského života.

Po dvouleté práci se první skupina devíti mnichů pod vedením představeného Otce M.-Samuela nastěhovala do upraveného západního a jižního křídla na svátek sv. Bernarda, 20. srpna 2002, začala žít pravidelným řeholním životem, a tak byl založen klášter.

Dva roky poté byl slavnostně vysvěcen klášterní kostel. Při této příležitosti byla návštěvníkům otevřena klausura a umožněna prohlídka klášteře. Mnoho ještě zbývá dokončit na stavbě klášteře, včetně zvláště stojícího domu pro hosty a hospodářských budov. Odhad je ještě asi na dva roky stavebních prací.

Kostel je ve své jednoduchosti krásný a působivý. Má nepřímou osvětlené bílé stěny. Je velmi jednoduše zařízen, kromě kříže na oltáři a svatostánku je jen v apsidě socha P. Marie a v chóru dřevěná lavice. Kostel bude návštěvníkům přístupný.

Posvěcení kostela Matky Boží v Novém Dvoře se konalo 2. září 2004. Kromě četných poutníků (i ze zahraničí-především z Francie) a oficiálních hostů z diplomatických kruhů a veřejného života se ho zúčastnilo i několik košířských farníků a P. Lohel jako jeden z asi dvou stovek koncelebrantů. Posvěcení nového Domu Božího je vždy jedinečnou událostí a mimořádným duchovním prožitkem. V případě kostela Matky Boží v Novém Dvoře se navíc jednalo o spojení s klášteřem trapistů a to celou slavnost umocňovalo.

Kostel byl postaven podle architektonického návrhu londýnského architekta Johna Pawsona a spolupracovníků. Styl stavby je až strohý - kompaktní beton bez zdobných prvků, v čistých, zdánlivě jednoduchých, ale velmi působivých liniích. Totéž lze říci o celém dosud dokončeném klášterním komplexu

(zbývá ještě mnohé k úplnému dokončení). Vlastní provedení stavby bylo svěřeno řadě českých firem, které se s úkolem ke spokojenosti mnichů dobře vyrovnaly.

Posvěcení kostela je nevšední liturgickou slavností, kterou v Novém Dvoře vedl plzeňský biskup F. Radkovský. Všichni účastníci obdrželi brožurky s průběhem svěcení, takže mohli sledovat dění v kostele i ti, kteří se nedostali dovnitř a byli odkázáni na dvě velké televizní obrazovky. Všechny liturgické texty - zpěvy a modlitby- měli k dispozici v češtině.

V úvodním imponantním procesí církevních hodnostářů, řeholníků a kněží byly neseny ostatky blahoslaveného Hroznaty (nyní probíhá jeho svatořečení), které zachránil v období devastace celého novodvorského komplexu bývalý kostelník. Do nového oltáře pak byly vloženy ostatky dalších světců spolu s úlomkem skály Svatého hrobu. Všechny další obřady - svěcení vody, procesí novodvorských mnichů okolo kostela, vložení ostatků do oltáře, pomazání oltáře a zdí, zažehnutí oltáře - byly provázány krásnými modlitebními texty a organicky vloženy do mešní liturgie. Přijímání věřících pod širým, blankytně modrým nebem bylo dokumentem živé víry zúčastněných, kterých se k této slavnosti sešlo nečekaně velké množství. Na cestě domů je pak provázelo biskupské požehnání.

Přejeme novodvorským trapistům, aby kostel Matky Boží sloužil k jejich chválám Boha i posvěcení těch, kteří se v něm budou okolo oltáře shromažďovat při bohoslužbách.

M.P., M.B.

Výprava do Tater

Byla jsem pověřena napsat pár řádek o týdenní výpravě do Vysokých Tater v naší bývalé sesterské domovině.

Takže: mělo nás jet 16, ale mladí novomanželé Plíškovi dali přednost a využili nabídky jet místo na Slovensko do Itálie - o dva míň, to je půlka auta. Hned se hledali náhradníci, jenže bylo pozdě a nebyl čas, zašátralo se tedy do řad příbuzenstva, konkrétně Petr Z. - 1.náhradník byla Anča F., 2.místo zůstalo neobsazeno. Celkový počet se tedy ustálil na 15-ti osobách - což, jak se později ukázalo, bylo pozitivní.

Odjezd byl naplánovaný na neděli 22. srpna na 13. hod. od kostela, odkud vyjela 3 auta - Pavel K., Katka N., Maruška K. a Vašek D., Vítek B., Jára D., otec Lohel a Igor, Petr Z., Anča F.,

Maru F. a Vítek P. – později nabrán u Jihlavy. Až skoro u hranic se přidalo poslední auto s Terezkou H. a se snoubenci Veronikou H. a Pavlem P.

Všechna 3 auta dostala před kostelem přesné informace o trase, což jsme ocenili hlavně my, kteří jsme neměli mapu Slovenska (tyto papíry obsahovaly nejen okolní města, ale i kilometry, zda jsme v CZ nebo už v SK, typ silnice, čas v kolik kde, zaškrtnutá místa, kde jsme se scházeli, aby někdo nedorazil někam, kam by ho to třeba táhlo – např. Olomouc apod., no zkrátka dokonalé a praktické). Jediné co se nám nepodařilo dodržet během cesty byl čas, jinak vše klapalo dle plánu, všichni jsme se

šťastně shledávali na parkovištích, kde jsme pojídali výborné řízky od Pavla s Katkou – prý je dělali oba, ale kdo ví, nicméně byly moc dobré a přišly k chuti, to víte, při jízdě tráví o sto šest.

Po vjezdu do městečka Mlynčeky (už byla tma a kolem žádné lampy) už o nás věděli snad všichni obyvatelé. Nikdo z nás totiž nevěděl ani ulici ani číslo domu paní, u které jsme měli přebývat. Naším trumfem bylo akorát její jméno. Chvilí jezdily naše 4 škodovky (3x fabia a 1x felicia) s českými SPZ-kami místními uličkami a dům jsme nakonec našli i s paní domu, která nás už čekala – otázka je, zda sama od sebe nebo po upozorňujícím telefonátu od sousedů naproti, které jsme možná i vzbudili naším dotazem, kde bydlí. První nádech Slovenska byl za námi, zbývalo se jen ubytovat, naplánovat první výlet, zeptat se na počasí, umýt se a zalehnout do připravených čistě povlečených postýlek.

Po ranním budičku flétnou P. Lohela jsme šli na mši do místního kostela (vystaven byl v 60.-tých letech minulého století, byl jednoduchý a moc krásný), cestou obdivujíc hory na obzoru. Následovala snídaně, skládající se z buchet, bábovek a koláčů buď vlastní výroby nebo od příbuzenstva.

Posílení, se s balenými batůžky, jsme vyrazili na „menší túru“ na Skalnaté pleso. Popojeli jsme třemi auty (ovšem jako každý den) a plni síly začali stoupat hore. Šlo se kamenitými cestičkami, kolem hory, kleč, dole lesy, města a nad námi co jiného než obloha, sice s mraky, ale my jsme je ocenili. Bylo nám horko i bez sluníčka. Cestou jsme samozřejmě jedli, pili, povídali a všichni se i odpařovali (né vypařovali!). Výstup jsme zakončili řízky a pohledem dolů, na což nám posvítilo sluníčko, které jsme zas viděli velice rádi, protože nahoře foukal nepříjemný vítr – vybavení se převlékli (snad jen kluci) a oblékli (celá naše 15-ti členná výprava). Kousek dál se ukázalo krásné Skalnaté pleso ve výšce 1 751,1 m n.m. Bylo průzračné, čisté; ještě společná fotka od ochotného polského občana a jeho přítelkyně, fotili nás asi deseti foťáky a byli z toho celkem vykulení, možná i litovali své ochoty, nicméně jsme se všichni (snad i oni) pobavili. Teď nás čekal sestup. Cestou se nestalo nic zajímavého, jen Igorovi začalo stávkovat koleno. Než jsme se nadáli byli jsme u aut a v Mlynčekách. U silnice nám naši romští spoluobčané nabízeli houby a maliny, odolali jsme a raději jsme si uvařili buřtguláš (i když houbička by se tam hodila). Kluci a Katka si ještě dali fotbálek, pak večere, večerní rituál jako včera a spát. Protože nám počasí má přát i zítra, a to ještě víc než dnes, dohodli jsme se zdolat Kriváň.

Ráno byl budiček dříve, protože jsme vyráželi hned po mši svaté. Dojeli jsme na parkoviště – bez nachlazené Veroniky – a „Tatronoš“ (jak ho vtipně nazval Vítek P.) nám ukázal začátek naší trasy a vyrazili jsme – vlastně nám chyběla i Maruška K., která si udělala sólo trasu ze zdravotního důvodu. První fáze byla, aspoň pro mě, hodně náročná. Šli jsme lesem, cestou plnou kořenů i převýšení bylo vysoké (celkem nás čekalo asi 1 300 m.). Následovala cesta mezi klečí, po kamení – tato fáze byla lepší, i když po cca 2 hod. jsme byli zpocení až na kosti. Sluníčko nám přálo a doprovázelo nás po celý den – fakt od rána až do svého západu! Poslední část směrem vzhůru byla namáhavá i pro ruce, jelikož k vrcholu se šlo pouze po skále. Po dosažení vytoženého cíle jsme se najedli, kochali se (což jsme činili i celou cestu nahoru) nádhernou krajinou a krásnou viditelností, fotili, vyprávěli zážitky ze stoupání, ...Jo, zapoměla jsem zmínit nadmořskou výšku našeho cíle – Kriváň leží ve výšce 2 494,7 m n.m. Nahoře bylo lidí jako na Václaváku a hrdě tam vlála Slovenská vlajka (ze zdola mi přišla jako Česká – naivní, co?). A jak to bývá začali jsme se ubírat dolů. Cestou jsme se museli vyhýbat spoustě lidí, cesta byla kamenitá, sluníčko páliło, zásoba vody pomalu docházela a všichni jsme netrpělivě čekali na nějaký zdroj. Splnilo se! Hltavě jsme celí vyprahlí hltali a čepovali vodu z říčky, na což někteří z nás o pár hodin doplatili. Voda se nelíbila střevům a jak to dopadlo, si asi všichni domyslíte. Zkoukli jsme Jánské pleso a honem domů, tedy k autům a domů. Otec Lohel chtěl ještě večerní fotbal, ale všichni šli radši ochutnat pravé halušky, které nám uvařila p.Lydie – naše hostitelka, takže Veronika se doma asi nudila, protože měla uvařit rizoto. Usínali jsme s krásnými pocity a dřevěným nohama. Uvidíme, jak budeme pohybliví zítra.

Středa byla ve znamení odpočinku. Po ranním dobelhání se na mši, jsme se rozhodli pro

plavení na pltích – to jsou vory. V plánu byla též Belianská jaskyňa, ale tu jsme nestihli a k večeru pak termální kúpele. V Červeném Kláštoře jsme obsadili jednu plť, až na Pavla K. s Katkou, kteří se „trhli“ a jeli na jiné plti (samozřejmě nechtíc). Před tím následovala komická scéna: jeden „asi organizátor“ nám tvrdil, že při počtu 21 lidí je sleva. Tak jsme horko těžko sehnali daný počet lidí a u pokladny jsme požadovali hromadnou slevu. Jenže paní u okénka na nás koukala jak vyoraná myš, prý žádná sleva není a organizátor najednou nebyl. Smůla! Tak jsme tedy zaplatili, vyšli k pltím a ejhle, organizátor se zjevil a sháněl se po naší skupině! Dodnes nechápu proč nás mělo být 21, když stejně nosnost pltě byla max. 12 lidí. Tak jsme se zasmáli a těšili se na 11-cti kilometrovou plavbu po Dunajci. Kormidelník nám dával odborné informace, např. že to je pohraniční řeka mezi Slovenskem a Polskem, nebo že vpravo je bříza ve vrbě či smrk ve vrbě apod. Po doplutí se naši řidiči vrátili autobusem pro auta a jeli jsme do jeskyně, kterou nám mezitím zavřeli. Otočili jsme se a většina jela do termálních kúpelí. Tento den jsme vlastně absolvovali bez Igora, který měl úpal. Otec s fotbalem opět neuspěl.

Ve čtvrtek jsme si Belianskou jaskyňu pojistili dopolední návštěvou. Byla vápencová a lákala k focení, jenže za poplatek, který se nám nechtělo platit, tak se fotilo načerno. Následoval výlet do Levoči, kde je kostol sv. Jakuba s největším oltářem, teď nevím, zda ve střední Evropě, či v celé Evropě nebo snad na světě? Má výšku 18,62 m a šířku 6,27 m. Nad Levočou je mariánské poutní místo s Bazilikou minor. Samozřejmě jsme se tam byli kouknout a stihli jsme tam i mši svatou, kterou tam výjimečně sloužil kněz – polák v polštině, jak jinak. Dnešní poslední výstup byl na Spišský hrad. Tam nás nechtěli pustit, ale nakonec jsme si vyprosili alespoň dolní nádvoří. Byly tam hradby, dva kanony a co nás nejvíc překvapilo, byla tu spousta svišťů. Bruumlali jsme, že nám nechtějí udělat prohlídku, vždyť bylo teprve 18,10 (poslední byla v 18,00) a bylo nás 15 ! a ještě ke všemu tu hráli naši Helenu Vondráčkovou! Nic nepomohlo. Aspoň, že nás pustili na nádvoří. Než jsme seběhli dneska už třetí kopec dolů, začalo pršet. Zakončení bylo příjemné; stavili jsme se v Kolibě pod Hradem, večere přišla vhod.

Poslední den propršel. Po výměně názorů jsme se rozdělili, vyjela jen dvě auta – jedno vyrazilo „na řetězy“ (Vaše dotazy jistě ochotně zodpoví členové a odvážlivci výpravy: Katka, Petr, Vítek P. a Jára), a druhé se vydalo na Velké Hlincovo pleso. Šli jsme za deště a větru, občas obojí ustálo a šlo se celkem dobře. Cestou jsme se pokochali Popradským plesem. Po výstupu na Hincovo pleso, než se objevilo celé, byla fakt zima. Nahoře jsme se najedli a rychle dolů nebo zmrznem. Dole jsme se šli ještě ztišit k Symbolickému cintorínu pri Popradskom plese – je to památník na všechny, kteří zemřeli zde v Tatrách. Jejich pomníčky nebo spíš cedulky se jmény a většinou i datem a místem byly připevněny na skále a uprostřed byla kaplička. Celý den jsme zakončili mši svatou v Mlynčekách.

Ráno jsme dojedli zbytky jídla, sbalili se a vyrazili všemi čtyřmi auty směrem Demänovská ľadová jaskyňa. Prohlídka stála za to. Sice tu bývá více ledu v zimních a jarních měsících, ale to, co jsme viděli, nám stačilo. Na parkovišti ještě poslední společné foto i s auty, bez otce Lohela, né, nenechali jsme ho tam, jen musel odjet v pátek večer do Košic na akci, která se stejně nekonala (aspoň vyzkoušel slovenské vlakové dráhy se spacími vagony – doporučuje, prý pohodlné). A směr Praha s poslední zastávkou a útratou zbývajících slovenských bankovek za pravé slovenské korbáčiky a jiné síry.

Týden to byl krásný, plný bohatého programu, na počasí si taky stěžovat nemůžeme, se spoustou legrace a zážitků. :-)

Mar. F. :-)

POZNÁVÁME NAŠE FARNÍKY

Jho manželské na sebe v srpnu vzali naši nyní již exfarníci **Václav a Ludmila Plíškovi**.

Přejeme jim, aby si vzali příklad z předchozí dvojice a své jho radostně s pomocí Pána nesli až do konce svých dnů

V sobotu 11.září poděkovali při mši sv. u sv. Jana Nepomuckého za dar 50 let společného života manželé **Milan a Alena Prágerovi**. Oba věhlasní matematici - on v Akademii věd ČAV, ona vysokoškolská profesorka matematiky - si dobře spočítali a vyhodnotili klady i zápory manželského života a s pomocí Boží se dopočítali krásné padesátky. Oběma přejeme aby jim ty počty i nadále dobře vycházely a vyprošujeme jim k tomu Boží pomoc a požehnání.

Vydává:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5